

Поїзний диспетчер Надія ТХОРОВСЬКА:

“Робота, яку неможливо робити менше, ніж на 100 відсотків”

Із центру Львова ця життєрадісна жінка керує рухом поїздів на одній з найскладніших дільниць Львівської дирекції. Поїзний диспетчер Надія Тхоровська добре знає свою справу. Підтвердженням цього є неодноразові захоплення, звання кращого за фахом, подяка за сумлінну працю і професіоналізм від керівництва залізниці і дорожнього комітету профспілки. Колись вона мріяла про фах журналіста, проте не сподівалась, за її словами, що в майбутньому “роздаватиме представникам преси свої “автографи”. Але... Сьогодні Надія Павлівна – гостя нашої редакції.

Журналіст? Бібліотекар? Чи залізничник!

Нас у батьків було троє: старший брат Ярослав та ми, двійнята – Віра і Надія. Мешкали ми в селі Буського району. Напевно, наше життя не відрізнялося від життя багатьох сільських сімей, от тільки батька рано не стало. У перший клас Балучинської восьмиріччя нас вела тільки мама.

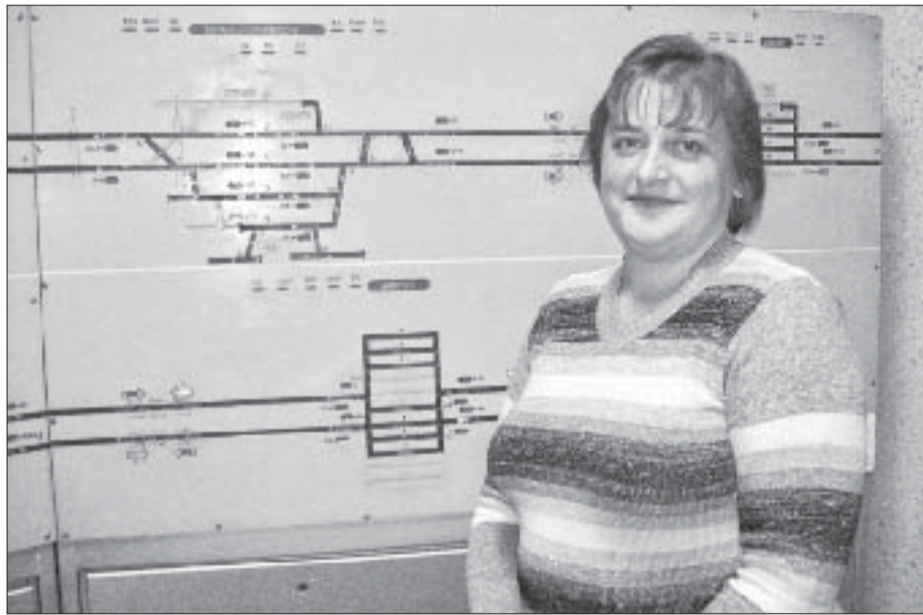
Нині й не пригадую, чому колись вирішила поступати в залізничний технікум. Попередньо ніщо не вказувало на такий вибір. Навчаючись у школі, у мене не те, що мрії, а навіть гадки про залізницю не було. Я любила гуманітарні предмети: історію, літературу, мову. Залюбки відвідувала нашу, доволі велику, сільську бібліотеку і захоплено перечитувала художню літературу. А ще любила щось розповідати та писати. Мама не раз казала, що це, мабуть, “журналіст росте”. Тоді я справді уявляла себе чи то журналістом, чи бібліотекарем, але, напевно, не ставила собі за мету набути цих професій.

Навчалась я добре. Восьмирічку закінчила з похвальною грамотою і разом із сестрою опинилась перед вибором фаху. Хоча вибір чогось престижного, та ще й після восьми класів, на той час був обмеженим. Це тепер є багато коледжів та ліцеїв, а тоді обирати доводилося між залізничним та будівельним технікумом. Ярослав навчався у будівельному, а ми із Вірою вирішили вступати до залізничного. На жаль, Вірі не пощастило і студенткою стала лише я.

Мені неважко було вчитися в технікумі. Пригодилися добрі базові знання із предметів, що вивчаються в загальноосвітній школі, а також моє захоплення літературою. Пригадую, як щопонеділка ми, втомлені дорогою з дому, сонні приїздили на першу пару – українську літературу. Викладач запитувала, хто перекаже частину заданого художнього твору. Я зголошувалась і могла хоч до кінця пари переповідати прочитане.

На другому курсі додалися предмети спеціалізації. Це зробило навчання цікавішим, надало йому реального смислу, але, як відомо, теоретична частина цих предметів студентам не подобається. Будова колії, поїзна робота, інструкції – все це тоді здавалося нудним і непотрібним. Щось вивчили, а щось ні. Якби я тоді усвідомлювала, що саме ці нецікаві предмети будуть найнеобхіднішими в роботі, то, мабуть, поставилась би до них відповідальніше. А тепер щоразу надолужую, бо на роботі немає “шпаргалок” і “як-небудь” не спрацює. Потрібні якісні знання і вміння.

Щодо вміння, то тут дещо простіше, бо заняття у лабораторіях технікуму мені подобались. Там ми здобували перші практичні навички роботи: навчилися не боятися кнопок на пульті. Викладачі спецпредметів у нас були дуже хороші, і вони дали нам основні знання. Найбільше вболівав за нас класний

керівник Роман Іванович Петришак. Він допомагав нам і під час навчання, і навіть багато років по тому.

У технікумі ми здобули дуже добру підготовку, тому мали чітке уявлення про роботу, яка нас чекала, і не відчували страху перед нею. Але спочатку була практика, яку я проходила на станції Задвір'я. Там виконувала роботу чергової по станції і почувалась вже напівспеціалістом, особливо за підтримки досвідченого наставника Тадея Петровича Болкуна.

Робота для сильних характером

На роботу я потрапила на станцію Борщівичі. Працювала аж поки одного разу поїзні диспетчери не заігнали приїхати, “глянути” на вакантне місце. З цікавості я поїхала, написала заяву, відпрацювала місяць стажування і... залишилась.

Швидко збігає час. Прийшовши на роботу, дізнавалася, що хтось працює диспетчером 15 років, той – 10 літ, дехто – 20. Подумалося, що це неймовірно довго! Не встигла оглянутися, як вже за моїми плечима 19 років праці.

Усяке траплялося за цей час, але чомусь здається, що колись легше було працювати, хоча роботи було більше, особливо вантажної. Я працювала диспетчером на різних дільницях. Останні 14 років – на Лавочнянській. Мій обов'язок подбати, щоб поїзди проїхали дільницею (Стрий-Лавочне, Стрий-Моршин, Стрий-Ходорів) безпечно і без порушень графіка руху. Коли прийшла на цей напрям, то була там єдиною жінкою в чоловічому колективі. Побутувала думка, що ця лінія надто складна для жінок. Але нині жінок-диспетчерів у нас більшість, хоча дільниця легшою не стала. Її специфіка в тому, що це гірська місцевість та стик дирекції (Львівської з Ужгородською та Івано-Франківською). Вже сам перший пункт містить у собі багато нюансів. По-перше, умови праці в гірській місцевості досить важкі, особливо взимку. Коли колію закурить снігом по самі локомотиви, то машиністам не до мальовничих краєвидів. А ще там є небезпека сходження лавин, місцями – загроза паводків та повеней, трапляються шквальні вітри та урагани. Прогнози погоди для нашої лінії особливо важливі, адже при сильному вітрі незакріплені башмаками вагони можуть покотитись по схилу і наробити багато біди. Ще один нюанс полягає в тому, що в горах без штовхачів далеко не заїдеш. А це також додаткова робота для диспетчера. По-друге, у нас багато безпосередньої роботи з машиністами, бо чергові по станціях (окрім станцій Сколе і Лавочне) вночі

відпочивають. Тоді ми самі мусимо керувати рухом через диспетчерську централізацію: займатися штовхачами, маневровою та поїзною роботою тощо.

Будні праці не обходяться без технологічних вікон, які проводять колійники, енергетики, СЦБісти. При цьому, зважаючи на рамки вікон та різноманітні, часто непередбачені, обставини, ми повинні дбати, щоб пасажирські поїзди та електропоїзди не вибилися з графіка руху поїздів, а поміж тим ще й пропускати вантажні поїзди. Попри всілякі ситуації, для нас завжди залишається основною безпека руху поїздів, за якою стоять людські життя. Тримати порядок допомагають встановлені інструкції, поєднані з досвідом роботи.

Особисто мені дуже допомогла у роботі обізнаність з довіреною дільницею. Я не раз їздила нею. Пригадую, колись у нас був ознайомчий виїзд на лінію. Ми мали можливість побачити все на власні очі, роздивитись місцевість, усвідомити її особливості. Вже тоді я вивчила станції, розташовані там, а нині знаю ще й села поміж тими станціями. Коли добре уявляєш собі дільницю, знаєш що де знаходиться, то працюється значно легше.

Диспетчерська робота не терпить неуважності і потребує людей з сильним характером, відповідальних, терплячих, вимогливих, які вмюють чітко й стисло формулювати думку, швидко орієнтуються в будь-якій ситуації, уміють оперативно передати необхідну інформацію. Диспетчер мусить контролювати все, що відбувається на його лінії, якщо щось проґавить, то втратить роботу.

А ще дуже важливо пам'ятати, що ти працюєш не сам по собі, (насамперед молодь має це засвоїти). Ти пов'язаний із багатьма людьми: з черговими по станції, з машиністами, з колійниками, енергетиками, СЦБістами і т.д. Жоден з них, як і ти, не може нічого робити на свій розсуд, не погодивши своїх дій з іншими. Безпека руху, надійна робота – це наша спільна справа. Задля цього треба вміти працювати з людьми, знаходити спільну мову, хоч як важко це буває. Здається, за стільки років я вже навчилася цього. Знаю, що довіру й розуміння найлегше знайти з людиною, яку знаєш в обличчя. Тоді й по телефону розмови відбуваються зовсім інакше, бо розмовляючи, уявляєш собі конкретну особу, яку не маєш права підвести.

На цьому ж принципі тримається й робота у диспетчерському колективі. На нашому напрямку зараз працює п'ятеро диспетчерів. Вони ніколи не відмовляються допомогти чи, за потреби, підмінити. Серед диспетчерів багато молодих спеціалістів, які починали з трохі легшої Миколаївської дільниці (Львів-

Стрий). Їм також інколи потрібна підказка чи порада старших. Радо допомагаємо. Молоді фахівці нині, як правило, з вищою освітою, але часом, попри хороші теоретичні знання, вони губляться, коли стикаються з жорсткими умовами практики. У декого через його характер може виникнути проблема з роботою в колективі. Проте більшість – здібні, допитливі, швидко вловлюють – що й до чого.

За останні роки нам поліпили умови праці: маємо відремонтоване приміщення, телефони з визначниками номера, кращі мікрофони. Решта праці залежить від наших старань.

У житті найважливіше – любов та розуміння близьких

Дивно, але робота позначається на характері людини. Я, наприклад, не ображаюся на людей. При моїй роботі, як у нас кажуть, якщо будеш за кожне слово на кожного “дутися”, то “луснеш”. Адже не раз буває, що потрапиш під чиєсь “гаряче слово”, чи сам скажеш щось зопалу. Ситуація мине, а слово вилетіло – його не повернеш.

Загалом, я не шкодую, що обрала собі таку професію. А от мій син Володимир вповодив собі будівельну спеціальність і зараз навчається у будівельному коледжі.

Звичайно, моє життя складається не лише з роботи. Після зміни на вихідні часто їду в село до мами. Це мій найкращий відпочинок. Хоч і напружуюсь, але довкола свіже повітря, природа... У мами безліч квітів у розсаднику та у вазонах, а я їх дуже люблю, бо справжня краса у живих квітах, які ростуть. Не те, що зрізані, які швидко в'януть.

Окрім села, люблю відпочинку в горах. Часом користаю з такої нагоди. А ще у вільний час не відмовляюся від цікавої книги, особливо історичної чи детектива. Я навіть зібрала невеличку домашню бібліотеку. Також захоплююсь вишиванням. Замолоду вишила багато усіялких речей, а нині більше дбаю про зір, тому просто милуюсь майстерною вишивкою.

У мене немає рецептів від скрути сьогодні. Живу, як більшість: продукти зі села, а на решту витрачаю зарплату. Інколи мама допоможе грошима, хоча у неї пенсія мізерна. Яюсь даємо собі раду. Найважче нині тим людям, які мають кредити в іноземній валюті та тим, хто втратив роботу. Напевно, нелегко в такій ситуації самотнім особам.

Для мене дуже важлива підтримка рідних, спілкування з ними. З мамою та братом бачусь часто. Сестра живе далі від нас, тому з нею спілкуюся по телефону. Вона завжди приїздить на мамині іменини (на Марії).

У мене немає улюбленого свята. Дні народження я взагалі не люблю. До 30-ти років це – радісна подія, а потім усвідомлюєш, що час іде не до молодості. Навіщо святкувати з приводу того, що ти став на рік старшим? Щодо Нового року, то, на мою думку, його цікавіше зустрічати на роботі. У цьому є кілька позитивних моментів. Наприклад, всі святкують, а ти працюєш, а вранці, коли вже всі потомлені, ти тільки розпочинаєш зустріч цього свята. Кажуть, як рік зустрінеш, так його й проживеш. Зустрінеш на роботі – не нап'єшся, значить цілий рік тверезим будеш (сміється - авт.).

Але усе це – речі другорядні. Найважливіше, щоб тебе любили, розуміли і поважали. Не на словах, а насправді. А ще важливо мати багато друзів, з якими можна просто поговорити, порадитися. Рада, що я маю таких друзів. Мені трапляються добрі люди, які допомагають і підтримують. А поганих я намагаюся не помічати. Навіщо тратити на таке час?

Спілкувалася Ольга ПАДКОВСЬКА

ЗАСНОВНИКИ: управління Львівської залізниці та дорпрофсоюз Ресстраційне свідчення КВ № 1252. Редактор Ігор ПАРАЩАК тел. 226-32-97 факс. 226-41-83 Заступник редактора Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10	Відповідальний секретар Галина КВАС.....226-25-67 Кореспонденти: Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03 Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65 Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23 Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83 Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34 Коректор Валентина СУГАН.....226-37-80 Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80	Львівський Залізничник Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1. E-mail: lz@railway.lviv.ua ГС ДТГО “Львівська залізниця” Р/р 260000092670 Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956 ЛФ АБ “Експрес-Банк”	Індекс газети 30223. Виходить щоп'ятниці. Тираж 28 697. Замовлення 1974. Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”. Комп'ютерна верстка Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15. Склад редакційної колегії: Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.	Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції. Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове. Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.
--	--	---	---	--